

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/182/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7818201659
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7818201659.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD. v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia s. r. o., Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Bratislava, Mýtna 48, IČO: 37 927 795, proti žalovanej Q. V., C. XXX, o zaplatenie 923,04 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 1Csp/37/2018-67 zo 17.12.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povolení splátok.
Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 718,93 € spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 1.9.2015 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 30 €, splatných vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá. III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,78 %.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol: čoho sa žalobca žalobou, došlou mu 6.6.2018, domáhal voči žalovanej a čím ju odôvodnil, čo žalovaná, ktorá sa k žalobe vyjadrila písomným podaním, došlým mu 6.7.2018 a následne aj podaním s tým istým obsahom, došlým mu 4.9.2018, uviedla, a čo žalobca, ktorý na jej vyjadrenie reagoval podaním z 2.8.2018, uviedol, vymenoval predložené listinné dôkazy, oboznámením sa s ktorými vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav, konkrétne, čo zistil zo zmluvy o poskytnutí „pôžičke“ ktorú predchodca žalobcu - Consumer Finance Holding, a.s. ako veriteľ uzatvoril so žalovanou 13.11.2014, čo vyplýva z Prehľadu splátok a úhrad pripojeného k zmluve o spotrebiteľskom úvere, z Predžalobnej upomienky z 27.6.2015 (poznámenal, že zásielka sa vrátila späť s poznámkou adresát je neznámy), z Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 26.8.2015 a, čo zistil z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Prešov, oddiel: Sa, vložka číslo: 10315/P a Notárskej zápisnice N 3283/2017, NZ 54215/2017, NCRIs 55029/2017 z 11.12.2017. Na základe takto zisteného skutkového stavu právne uzatváral: Citujúc znenie § 497 Obch. zák., § 1 ods.2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods.1, § 9 ods.1, 2, § 11 ods.1 písm. b) zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase podpisu zmluvy (ďalej len zák.č.129/10 Z. z.; poznámka súdu), § 52, § 53 ods.1-3, 4 písm. a/, 5, 9, § 54 ods.2, § 39, § 41, § 657 ods.1, § 658 ods.1, § 565, § 517 ods.1 prvá veta, ods.2 OZ a § 3 nar.vl.č.87/95 Z. z., účinného po 1.2.2013, ďalej uviedol: Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou, ktorý je predmetom tohto konania a ktorý je založený zmluvou, posúdil ako vzťah spotrebiteľský podliehajúci právnomu režimu zák.č.129/10 Z. z. Pri názore o správnosti aplikácie tohto zák. vychádzal zo skutočnosti, že právny predchodca žalobcu - Consumer Finance Holding a.s. mal v čase uzavretia zmluvy postavenie veriteľa tak, ako ho definuje § 2 písm. b) tohto zák. Žalovaná uzavrela zmluvu ako fyzická osoba - nepodnikateľ,

a teda má podľa § 2 písm. a) tohto zák. postavenie spotrebiteľa. Predmetná zmluva je tak podľa § 1 ods.2 tohto zák., ako aj podľa § 52 ods.1 OZ zmluvou spotrebiteľskou. Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ (úvodzovky súd) zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v § 52 a n. OZ a v zák.č.129/10 Z. z. je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov. Posúdil obsah danej zmluvy a dospel k záveru, že uvedená spotrebiteľská zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods.2, konkrétne: - podľa písm. i), kedy síce bola v zmluve uvedená fixná ročná úroková sadzba vo výške 27,49 %, avšak táto je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná. V rozpore s dobrými mravmi podľa súdnej praxe je totiž spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú v čase ich dojednania stanovenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky, čo odporuje dobrým mravom. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy pri úveroch poskytnutých bankami domácnostiam na dobu 1 až 5 rokov úroková sadzba predstavovala 12,49 % ročne (stav úverov) a 10,66 % ročne (nové obchody). Už len samotná skutočnosť, že cena úveru je vyššia, je zarážajúce a odôvodňujúce zvýšenú pozornosť z hľadiska prvkov úžery a vadnosti právneho úkonu. V tejto súvislosti možno poukázať na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co/151/2013 z 25.9.2013, ktorý konštatoval, že pri nebankových spoločnostiach sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100 % proti priemeru bánk. Podobne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) v rozsudku 5Cdo 26/2011 z 26.4.2012 uviedol: Neprímeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. NS dospel k záveru o úžerníckych úrokoch v prípade 2 zmlúv o pôžičke, pri ktorých úroky presahovali 4 a 5,5 násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách. Keďže nikto, ani on nemôže, ani nie je jeho úlohou nahrádzať kontraktálny proces a určiť presnú úrokovú mieru, aká by prípadne medzi stranami sporu bola v rámci udržateľných úrokov dohodnutá a „výška úroku vo výške“ 27,49 % podstatnou a neprímeranou mierou 2,20 násobne prekračuje horný limit obvyklej úrokovej miery. Z tohto dôvodu považoval predmetnú zmluvu, ktorá je svojím obsahom zmluvou o spotrebiteľskom úvere, v časti týkajúcej sa výšky úrokov za absolútne neplatnú a teda na túto časť zmluvy je potom potrebné hľadiť ako na neexistujúcu (§ 39 a § 41 OZ), - podľa písm. y), kedy síce bola v zmluve uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 44,06 %, avšak táto je nesprávna. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014 zverejnených na stránke Ministerstva financií SR (§ 21 ods.2 zák.č.129/10 Z. z.) k 30.9.2014, z ktorých treba vychádzať „vzhľadom tomu“, že zmluva bola uzatvorená 13.11.2014, správna výška priemernej RPMN pre spotrebiteľské úvery so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov mala byť uvedená 15,16 %. Podľa jeho názoru bola priemerná RPMN v zmluve uvedená v nesprávnej výške (44,06 %). Nesprávne (vyššie) uvedená priemerná RPMN mohla u spotrebiteľa dôvodne vyvolať dojem výhodnosti jemu poskytnutého úveru. Nesprávne uvedená hodnota priemernej RPMN najmä v neprospech spotrebiteľa môže z hľadiska posudzovania výhodnosti/nevýhodnosti úveru pôsobiť negatívnejšie ako samotné neuvedenie priemernej RPMN. Údaj o priemernej RPMN je informatívny údaj, ktorého úlohou je poskytnúť spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere okamžitú informáciu o tom, či úver je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu s úvermi výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. Ak Zák. o spotrebiteľských úveroch v § 11 ods.1 písm. b) sankcionuje neuvedenie priemernej RPMN bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa môže z hľadiska posudzovania výhodnosti, resp. nevýhodnosti úverov spotrebiteľom pôsobiť dokonca negatívnejšie. Zmyslom uvádzania priemernej RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch je to, aby mohol spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy jednoducho porovnaním RPMN jeho úveru a priemernej RPMN v obdobných úveroch na trhu vyhodnotiť, či predmetný úver je alebo nie je preňho výhodný. Ak zmluva obsahuje údaj o RPMN ako aj údaj o priemernej RPMN, ktorá je v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa (tzn., ak je uvedená vyššia ako je v skutočnosti),

spotrebiteľ je pri takomto porovnaní zavádzaný v tom smere, že v dôsledku tohto nesprávneho údaja môže nadobudnúť presvedčenie, že obdobné úvery sú na trhu poskytované v priemere s vyššou RPMN, a teda, že úver, ktorý mu mal byť poskytnutý na základe navrhovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v porovnaní s konkurenciou na trhu výhodnejší ako v skutočnosti. Nesprávne uvedenie priemernej RPMN je vážnym porušením zák. a má vplyv na vznik možných pochybností o rozsahu záväzku. Aj z tohto dôvodu považoval predmetnú zmluvu, ktorá je svojím obsahom zmluvou o spotrebiteľskom úvere, v časti týkajúcej RPMN za absolútne neplatnú a teda na túto časť zmluvy je potom potrebné hľadieť ako na neexistujúcu (§ 39 a § 41 OZ). Vzhľadom na uvedené skutočnosti, za použitia § 11 ods.1 písm. b) zák.č.129/10 Z. z. potom musel konštatovať, že keďže táto zmluva neobsahuje uvedené náležitosti, resp. tieto náležitosti sú s poukazom na § 39 a 41 OZ neplatné, k týmto častiam zmluvy tak neprihliadol, resp. prihliadol ako na neexistujúce a považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Po oboznámení sa s pripojenými listinnými dôkazmi dospel k záveru, že uplatnený nárok je len čiastočne dôvodný, nakoľko poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nebolo sporné, že žalovanej bol poskytnutý úver 1 000 €. Doposiaľ uhradila 281,07 €. Zaviazal ju na zaplatenie 718,93 €, t.j. vo výške nezaplatených splátok (suma istiny mínus suma úhrady). Zároveň zaviazal ju zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške uplatnenej žalobcom, t.j. 5,05 % ročne z priznanej sumy od 1.9.2015 do zaplatenia, nakoľko sa dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy, počnúc dňom nasledujúcim po zosplatnení dlhu. K samotnému zosplatneniu dlhu došlo 19.8.2015 a žalobca si uplatnil úrok z omeškania od 1.9.2015, tzn. „6“ dňom nasledujúcim po oznámení o zosplatnení dlhu. Povolil podľa § 232 ods.3,4 CSP s použitím princípu v znení čl.6 CSP, vzhľadom jej na nepriaznivú sociálnu situáciu zaplatenie dlhu v dlhšej lehote. V prvom rade z ňou predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že je starobná dôchodkyňa a poberá dôchodok 494,80 €. Podľa cit. ust. rozhodol o jej povinnosti uhradiť istinu s prísl. v splátkach po 30 € mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh. Pri povolení splátok vzal do úvahy predovšetkým jej súčasnú situáciu, jej snahu splácať dlh a taktiež vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu, ktorý súhlasil „so“ mesačnými splátkami, ktorých výšku ponechal na jeho úvahe. Zároveň poukazyval na to, že výška povolených splátok zodpovedá aj výške priznaného plnenia tak, že k uspokojeniu žalobcu (zaplatenie istiny s prísl. v určených splátkach) dôjde v primeranej dobe do 3 rokov a povolenie splátok na uhradenie prisúdenej čiastky nespôsobí mu ekonomické problémy v jeho obchodnej činnosti. Splácanie prisúdenej sumy v mesačných splátkach nezasiahne neprimerane ani do jeho hospodárskych pomerov ako bankovej spoločnosti, ktorá má v predmete svojej obchodnej činnosti, o. i., zaradené aj poskytovanie úverov, a ktorej pohľadávky jej dlžníci splácajú bežným spôsobom v splátkach. Zastával názor, že slabšia strana, ktorou žalovaná ako spotrebiteľka nesporne je, si zaslúži ochranu, keď sa objektívne „ocitli“ v takej situácii, že by zaplatenie dlhu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia bolo pre „nich“ devastujúce. Napokon pripomínal, že ak sa omešká s úhradou čo i len 1 splátky („nezaplatia“ ju včas alebo v plnej výške), bude dlh splatný naraz v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods.1 a § 262 ods.1,2 C. s. p. tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,78 %. Náhradu trov konania si uplatnil len žalobca, ktorý mal úspech v prevažnej časti uplatneného nároku, a to v rozsahu 77,89 %. Žalovaná mala úspech iba v rozsahu 22,11 %, a preto priznal žalobcovi pomernú náhradu trov konania vo výške 55,78 % (77,89 % - 22,11 %). O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Žalovaná podala včas odpor proti Rozsudku a uviedla: Uznáva, že od začiatku pôžičku nemohla splácať, nakoľko jej to finančné prostriedky z dôchodku nedovoľovali. Ako náhle sa jej uvoľnili finančné prostriedky, ihneď začala splácať uvedenú pôžičku pod G.:XXXXXXX, teraz je to G.:XXXXXXX. Variabilný symbol upravil Intrum a.s., voči VÚB Bratislava. Nie je schopná zostatok pôžičky zaplatiť naraz, vzhľadom na svoje sociálne a majetkové pomery. Je starobná invalidná dôchodkyňa so STP, jej dôchodok činil 494,80 €. Okrem toho nevlastní žiaden nehnuteľný ani hnutel'ný majetok. Vlastní iba účet v Poštovej banke v Rožňave, kde je v mínuse. Okrem tejto pôžičky spláca ešte 18 bankových ako aj nebankových pôžičiek. Neostáva jej z jej dôchodku ani minimum, jedine jej ostávajú peniaze na účte na poplatky banky. Preto žiadala, aby jej bolo povolené pôžičku naďalej splácať po 20 €. Ako náhle sa jej zlepši finančná situácia, bude môcť splácať uvedenú pôžičku vyššou splátkou po 30 €.

4. Podľa § 378 ods.1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

5. Podľa § 124 ods.1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

6. Podanie žalovanej, označené ako odpor, bolo podľa svojho obsahu posúdené ako odvolanie proti výške splátok.

7. Rozsudok, okrem výšky povolených splátok (30 €), nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, na čom nič nemení ani odvolanie.

9. Súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, t. j. použil správny predpis a správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a s týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

10. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť:

11. Podľa § 232 ods.3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

12. Lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) môže byť rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote 3 dní objektívne nemožné.

13. Žalovaná nepreukázala ani v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolaní aké bankové, ako aj nebankové pôžičky spláca [vo vyjadrení k žalobe z 3.7.2018 (č.l.41), došlom súdu 6.7.2018, a vo vyjadrení z 22.8.2018 (č.l.59), došlom súdu 4.9.2018, písala o splácaní 15 pôžičiek], t. j. kto je veriteľom, kedy a v akej výške jej boli poskytnuté a na aký účel, nepreukázala stav svojho účtu v Poštovej banke v Rožňave a tiež nepreukázala, že nevlastní žiaden nehnuteľný majetok.

14. So zreteľom na uvedené skutočnosti, ako aj čas kedy jej predmetná pôžička bola poskytnutá (ešte 13.11.2014, teda takmer pred 6 rokmi), bol urobený záver, že neboli splnené podmienky, aby jej boli povolené splátky v ňou navrhovanej výške 20 €.

15. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

16. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Žalovaná nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi žiadne trovy v ňom nevznikli.

19. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.